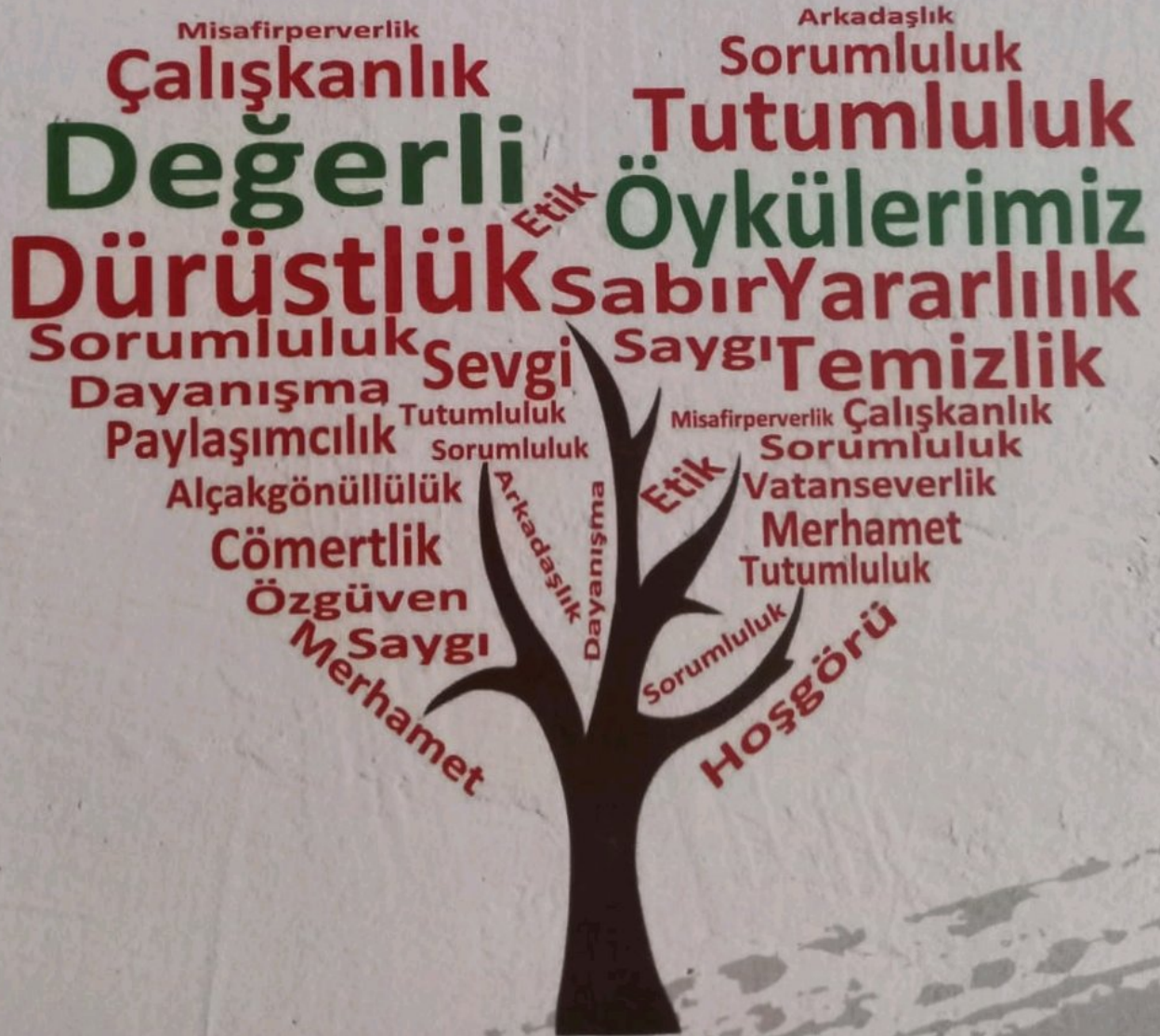

Değerli Öykülerimiz

PROJEYE KATILAN OKULLAR

1. Canik Fatih Ortaokulu / SAMSUN
2. Seyhan Orhangazi Ortaokulu / ADANA
3. Alpaslan Ali Can Bilim Ve Sanat Merkezi / BURDUR
4. Kamil Tolon Bilim ve Sanat Merkezi / BURSA
5. Dilek Ortaokulu / MALATYA
6. Gebze Emlak Konutları Ortaokulu / KOCAELI
7. Akşemseddin Bilim ve Sanat Merkezi / NİĞDE
8. Yasin Mergen Ortaokulu / AFYON
9. Arsin Atatürk Ortaokulu / TRABZON
10. Haşim ve Zehra Tarı Ortaokulu / SİNOP
11. Müftü Mehmed Tevfik Ortaokulu / AMASYA
12. TOKİ Şehit İsmail Tetik Anadolu Lisesi / ESKİŞEHİR
13. Abdülhamid Han Ortaokulu / YALOVA
14. Kudret Demir Ortaokulu / MANİSA
15. Şehit Cafer Demirhan İmam Hatip Ortaokulu / KARABÜK
16. Yeşilbayır Ortaokulu / ANTALYA
17. Vilayetler Birliği Ortaokulu / KARABÜK
18. Galip Çetin Ortaokulu / UŞAK
19. Hazro Atatürk Ortaokulu / DİYARBAKIR
20. Yunus Emre Ortaokulu / BOLU
21. Orhangazi İmam Hatip Ortaokulu / BİLECİK
22. Kanuni Ortaokulu / GİRESUN
23. Yıldırım Beyazıt Ortaokulu / KAYSERİ
24. Karaman Anadolu Lisesi
25. Yeşilli Bahçebaşı Ortaokulu / MARDİN
26. Yalinyazı Ortaokulu / TOKAT
27. İbn-i Sina Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi / ARTVİN
28. Yunus Emre Ortaokulu / KAHRAMANMARAŞ
29. Ahmet Yesevi Sosyal Bilimler Lisesi / ELAZIĞ
30. Sason Anadolu Lisesi / BATMAN
31. 75.Yıl Ortaokulu / NEVŞEHİR
32. Gölemezli Ortaokulu / DENİZLİ
33. ORDU Anadolu İmam Hatip Lisesi
34. Barbaros Ortaokulu - Yenişehir / MERSİN
35. Kadir Rezan Has Kız Ybo / MUŞ
36. Elmacık Ortaokulu / ADIYAMAN
37. Hacı Bektaş-ı Veli Ortaokulu / ANKARA
38. 100. Yıl Atatürk Ortaokulu / AYDIN
39. Aksaray Bilim Ve Sanat Merkezi / AKSARAY
40. Ahmet Haşhaş Ortaokulu / KONYA
41. Mustafa Keskin Ortaokulu / BALIKESİR
42. ÇekerekAtatürk Ortaokulu / YOZGAT
43. KIRIKKALEBilim Ve Sanat Merkezi
44. Fatih Anadolu Lisesi / KÜTAHYA
45. Şaban Teoman Duralı Bilim Ve Sanat Merkezi / ZONGULDAK
46. Semihe-Mehmet Karaali Ortaokulu / HATAY
47. Karapınar İlkokulu / EDİRNE

SENİ DİNLEDİM BABA

Yıllar önce gündüz bile yanından geçemediği bir yerde karanlıkta, sakır sakır yağan yağmurun altında gözlerini bir yerde yağmura dikmiş bakıyordu Cemil. Gözyaşları bu soğuk bir duygularına karışmış, içindeki duyguya yenik düşmüştü. Cemil dinlemeye başlamıştı. Kurduğumu sandığı gözleri haykırıyordu. Yapamadığını, asla yapamayacağını haykırıyordu. "Yapamayacağımı baba engel alamayacağımı. Kalbimi, ruhumu, bedenimi ele geçirmiş olumsuzlukları engelleyen merhamet dolu kalbime teslim oluyorum."

Gözleri ve dili susmuştu ama yüreği hala acıyor, kaynıyor devam ediyordu. Kulağında çınlayan annesinin ve amcasının sesleri bastırmak için inanılmaz bir çaba gösteriyordu yüreği. İçeride dışarı soğumuş bedenleriyle eve dönerken yağmur birikintilerine basarak geçtiğinde çamurlu yollar ona babasıyla yaptıkları yol boyu sohbetleri hatırlattı. Eve girdiğinde onu bekleyen annesi yüzüne bile bakmamıştı. Kısa ama eziyetli bir bekleyiş sonunda annesi, birbirine sımsıkı kenetlenmiş ellerini açtı ve oğlunun yanına ilerledi. Belli ki yine tanıştığı konuşmayı yapacak, istemediği şeyler duyacaktı. Derin nefesten sonra annesi "Babanın aramızdan ayrıldığı günü hatırla, nasıl üzülmüştük, hala aynıyız. Babanı aramızdan alan kişinin hala nete almasına nasıl dayanıyorsun, buna nasıl izin veriyorsun?"

Annesinin konuşması ne zaman bitti, ayakları onu odasına ne zaman götürdü bilmiyordu. Camın kenarında sokak lambasının ışığı altında dışarı bakıyordu. Yağmurdan korunmaya çalışan köpekler gördü. Anneleri üç yavrusuna bedenini siper etmiş hem yağmurdan hem soğuktan korumaya çalışıyordu onları. Derken camiden çıkan cemaatın içinden yaşlı bir amca büyük bir kutuyu yağmurun değmeyeceği bir yer koyarak köpeği ve yavrularını yerleştirdi içine. Ne güzel... Bir canlının senin sayende üşümeyecek olması, yavrularıyla huzurlu bir uykuyu geçirmesi ne büyük bir mutluluk sebebi. Kendisi bırak huzurlu bir uykuyu, göz kapaklarını bile kapatamıyor; gündüzle karışan geceler geçiriyordu artık ama ne olursa olsun kendisinin bu durumuna sebep olan adamın çocuklarının uykusuz geceler geçirmesine sebep olmayacaktı. Merhamet edecekti. En azından çocuklarına... Kanunlar adamın cezasını vermişti, yıllarca o da evlatlarından ayrı kalmıştı ama şimdi beraberlerdi. Çocuklarının hasret çekmiş yüreklerine bir daha ateş

düşürmeyecek, merhamet merhemi ile hem kendi yüreğine hem onların yüreğine pansuman yapacaktı. Bu düşüncelerle sabahı etti. Yavaş yavaş ortalık ağarmaya başlamıştı.

Annesi uyanmıştı herhalde. Mutfaktan ve salondaki masadan tıkırtılar geliyordu. Kahvaltı hazırlıyordu annesi. O seslenmeden çıktı odadan. İstemese de yeni bir günün kahvaltısına oturdu. Masada en sevdiği yiyecekler vardı ama hiçbiri ona güzel gözükmüyordu. Annesi demli bir çay koydu önüne ve konuşmaya başladı “ Baban belki şu an yerinde rahat değil. Onun o yerlerde yatmasına neden olan o adamı bulmalısın. Sen çok severdin babanı, kıyamazdın.” Bu sözler içindi bu kahvaltı, belliydi. Çayından bir yudum almayı denedi, acıydı çay ama annesinin sözleri kadar acı değildi. Sofradan kalktı. Annesi “ Hiçbir şey yemedin daha.” dedi. Aslında yemişti, annesinin sözleri onu çoktan doyurmuştu. Bir de kafasında şimşekler çaktırmıştı. Bu çakan şimşekler onu dışarıya attı.

Dışarıdaki havayı içine çekti, derin bir nefes aldı. En yakın banka oturdu. Annesinin kafasında şimşekler çaktıran sözü aklından çıkmıyordu “Sen çok severdin babanı, kıyamazdın. O da sana kıymazdı. Böyle mi ödeyeceksin ona vefa borcunu?” Evet, kıyamazdı. Onun sevmelere kıymadığı babasına kıymışlardı ama. Kulaklarında ve içinde çınlayan bu cümleler sinirlerini alt üst etti. Hışımla kalktı yerinden, bu sefer o adamın kurtuluşu yoktu. Hızlı, sinirli ve soluk soluğa adımlamaya başladı caddeleri. Fakat her adımda ona babalığın yanında dostluk da yapan babasının cümlelerini kulaklarında hissetmeye başladı. Her zaman her konuda merhametli olmayı öğreten öğütler anlatırdı babası.

Bir de hikâye anlatmıştı babası ona, bir cuma namazı camideki hocanın sohbetinde dinlemiş, o günden beri de etkisinden kurtulamamıştı. Huzurlu bir nefes çekerek başlamıştı babası hikâyeye. Derin derin içini çekti “ Bak oğlum, bir zamanlar çok günahkâr bir kadın yaşamış. Bu kadın Allah’ın yasakladığı işleri yapar günahların en büyüklerini yüklenirmiş. Bir gün çölde yürürken su kuyusuna rastlamış. Kuyunun hemen yanında da bir köpek varmış. Köpek çok susamış ama kuyudan su alamadığı için toprağı eşeleyip nemli bölüme gelince dilini yatırıyormuş. Bunu gören kadın, ayakkabısını çıkarmış ve bir ip yardımıyla kuyudan su alıp köpeğe içirmiş. Bunun üzerine Allah, o zamanın peygamberine o kadına teşekkür edip onu affettiğini bildirmiş. Bir canlıya merhamet edene, ne kadar günahı olursa olsun Allah da

merhamet eder. Bu öyle bir duygu ki oğlum, her şeyden daha üstün, her kötülüğü, her çirkinliği temizleyen büyük bir güç. Bunu yapabilenler vücutu güçlü olanlar değil kalbi güçlü olanlardır. Asıl güçlü olanlar da zaten merhamet etmeyi, affedebilmeyi başaranlardır. Affet oğlum merhamet et ne olursa olsun herkese merhamet et. Sen güçlü ol.

Bu hikâyenin hatırası kafasında bittiğinde kendini, babasının katilinin evine bir sokak kala bulmuştu. Farkına varmamıştı ama akşam olmuştu. Yanında duran sokak lambasının ışığı gibi yüreğinde parlayan merhameti durduramıyordu. Şimdi gökyüzü karanlıktı ama sabah olunca masmavi bir renge bürünecekti. Yüreği de gökyüzü kadar karanlıktı, ta ki bu hikâyeyi hatırlayana kadar. Bunun mutluluğuyla eve doğru ilerlemeye başladı. Ancak eve yaklaştıkça annesinin suçlayıcılıkla bakan gözlerini üzerinde hissediyordu. Sanki eve değil de her gün hesap verdiği bir nezarete gidiyordu.

Evde annesi yine onu bekliyordu. Bir yandan acı kahvesini yudumluyor bir yandan da eve giren oğluna bakıyordu. Cemil yavaş yavaş odasına ilerlerken annesinin "otur" işareti üzerine oturdu. Annesi "Anlaşılan yine yapamamışsın. Babanın verdiği öğütleri unutmamışsındır. Baban sana hep adaletli olmanı söylerdi. İnsanlara hak ettiğini vermelisin, derdi. Sen de o adama hak ettiğini ver!"

Cemil içinden adamın zaten hapse girip çıkararak cezasını çektiğini, adaletin zaten yerini bulduğunu düşündü ama annesine bunları söyleyemedi. Çünkü annesinin onu umursamayacağını biliyordu. Hiçbir şey diyemeden odasına çekildi, yine uykusuz geçen bir geceden sonra sabah olmuştu. Odasından ayrılarak mutfığa ilerledi. Mutfığa girdiğinde kahvaltı sofrasında oturan amcasını gördü. Sofraya oturdu, amcasının gözleri üzerindeydi. "Nasılsın yeğenim?" diye sordu. Ardından "Benim ki de soru. Nasıl iyi olabilirsin ki? Babanı aramızdan alan adam hapisten çıktı elini kolunu sallaya sallaya geziyor. Bu işin çok uzadığını düşünüyorum ve bu yüzden sana bu akşam son bir şans vereceğim. Ya bu şansını iyi kullanırsın ya da beni de kaybedersin." dedi.

Cemil bu sözler karşısında sessiz kaldı ve sofradan kalktı. Odasına ilerlerken babasının amcasıyla birlikte çektiği fotoğrafı gördü duvarda. Baba yarısı olduğundan onu da kaybetmeyi göze alamazdı. Evet, amcasını da kaybedemezdi. Bu kadarına artık dayanamazdı. Merhamet duvarları etrafını sarmadan, amcasını da, bu baba yarısını da kaybetmeden son şansını kullanmak istiyordu. Son

bir kez babasının fotoğrafına baktı ve dışarı çıktı. Hava kararana kadar arşınladı sokakları saatlerce. Sonunda her yer karanlığa bürünmüş, vakit gelmişti.

Zifiri karanlık onun gerçek yüzünü kapatmış, yerine merhametini kalbine gömmüş bir robot bırakmıştı sanki. Adamın evini tam karşıdan gören bir duvar dibinde beklemeye başladı. Bir süre sonra adam elinde poşetlerle, hediyelik olduğu belli olan kutularla görünmüştü. Eve yaklaşınca evin kapısı aniden açıldı ve sanki sabahtan beri bu anı bekleyen çocuklar adama "BABA" diye koşmaya başladı. Yüreğini besleyen damarlar çocukların "BABA" deyişiyle bir anda genişlemişti. Kalbine kan yerine adeta oluk oluk merhamet dolduruyordu. "BABA" Bu kelimenin anlamını, sıcaklığını ondan iyi kimse bilemezdi. O çocukları bu sıcaklıktan mahrum bırakamazdı. Yüreğine gömdüğü merhameti ise bir daha hiç gömülmemek üzere ortaya çıkmıştı. Geri dönüp nefesi kesilircesine koşmaya başladı. Ağzını bıçak açmıyordu ama kalbi haykırıyordu "Seni dinledim baba, seni."

Elif Naz TOPAL (5. Sınıf)
Haşim ve Zehra Tari Ortaokulu - Gerze / SİNOP
Değer : Merhamet
Danışman Öğrt: Bilal İLDEMİR